

paa hvad Grundlag man er kommet til den ansatte Værdi, kan jeg ikke blive klar paa. Det ærede Medlem har antydnet, at det f. Eks. vil være en acceptabel Angivelse af Grundlaget for Værdiansættelsen, hvis Angivelsen gaar ud paa, at denne Formuegenstand er af Stifteren eller Selskabet købt til den og den Pris. Men en saadan Angivelse indeholder jo i Virkeligheden ikke nogen som helst Vejledning til Oplysning af, hvad den reelle Værdi af Tingen er. Jeg mener overhovedet, at naar man vil fastsætte Forskrifter, som skal være bindende i saadanne Forhold, maa Forskrifterne være saa klare og utvetydige, at der ikke kan være nogen Tvivl om, hvad det er for Forpligtelser, de paa lægger. Stifterne eller Indbyderne har Krav paa at vide nøjagtigt, hvad der paahviler dem at gøre, og man bør ikke ved at fastsætte mere eller mindre uklare Paabud fremkalde Vanskeligheder, deriblandt ogsaa for Registreringen, idet Registratør er sat til at paase, at Bestemmelserne overholdes, hvilket han ikke kan gøre, naar han ikke er fuldt paa det rene med, hvad den paagældende Bestemmelse i Loven paabyder.

Noget lignende, dog tillige med en yderligere Tilføjelse, indeholder Ændringsforslag Nr. 20, som siger, at ved den aarlige Regnskabs- og Statusopgørelse skal Bestyrelsen opgive det Grundlag, hvorpaa Værdiansættelserne støttes. Det forekommer mig, at ethvert Selskab vil nødes til at lægge alle sine Transaktioner blot for enhver, hvis man ved den aarlige Opgørelse skulde angive nøjagtigt, paa hvilket Grundlag Selskabets Beholdninger, Ejendomme, Fordringer, Engagementer o. s. v. er ansatte. Jeg antager imidlertid, at i dette Ændringsforslag lægger det ærede Medlem Hovedvægten paa det andet Punktum, som siger: „Usikre Fordringer opføres til deres sandsynlige Værdi; værdiløse Fordringer afskrives.“ Jeg tror imidlertid ikke, det er paa sin Plads i denne Lov, saaledes som den med beraad Hu er bygget, at indføre en Detailbestemmelse som denne. Den vil efter min Mening ogsaa være mangelfuld, thi man kunde med samme Grund udtale, at ogsaa andre Ejendele, ikke blot udestaaende Fordringer, skal opføres til den Værdi, de faktisk har. I Virkeligheden er dette allerede sagt i Lovforslaget i almindelige Ord, idet det er paabudt, at Aarsopgørelsen skal ske saaledes, at den udviser Selskabets sande Stilling efter Bestyrelsens bedste Skøn. Deri ligger, at baade Fordringer og andre Aktiver er at opføre til den Værdi, de i

Øjeblikket faktisk efter bedste Skøn har. Heller ikke mener jeg, at det her er Stedet til at komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt man i Tilfælde af Afskrivning med Rette kan ansættes til at betale Skat af det afskrevne Beløb eller ej. Dette er et Spørgsmaal om, hvordan Indkomstskatteloven rettelig bør bringes til Udførelse, og en Forskrift i saa Henseende hører ikke hjemme blandt Aktielovens Bestemmelser.

Under Nr. 23 foreslaar det ærede Medlem visse Bestemmelser, som skal lette Overgangen fra Aktieselskab til ansvarligt Selskab i Tilfælde af, at Aktionærernes Antal gaar ned under 3. Jeg har allerede for at imødekomme et Ønske, det ærede Medlem har fremsat under Udvalgsbehandlingen, foranlediget, at Finansministeren har tiltraadt den Tanke, at Overdragelsen af fast Ejendom skal kunne ske i et saadant Tilfælde uden Betaling hverken af Stempel eller af Tinglæsningsgebyr; for saa vidt angaar Selskaber, der allerede er stiftede; men for Selskaber, der stiftes i Fremtiden, betvivler jeg, at det vil være muligt at faa Finansministerens Tilslutning til at indrømme en Undtagelsesstilling som den, det ærede Medlem her foreslaar.

Endelig er der af det ærede Medlem stillet Forslag om at beholde den nuværende Ordning, hvorefter Selskabernes Registrering skal ske i hver enkelt Jurisdiktion Landet over i Stedet for at samle det hele i et enkelt Register fælles for hele Landet, saaledes som Lovforslaget foreslaar. En af de væsentligste Fordele, som denne Lov tilsigter, vilde derved gaa tabt. Det er netop Ensartetheden i Behandlingen af alle herhen hørende Sager, som vil være en betydelig Vinding frem for den nuværende Ordning, det at have et enkelt Register i Stedet for 130, eller hvor mange det nu er, hele Landet over. Retsbetjentene er efter min Opfattelse saa vist ikke for lidet bebyrdede i Forvejen, og at forlange af hver enkelt Mand, at han skal være saaledes inde i alle de Enkeltheder, som det vil være nødvendigt at kende for at paase, at Lovens Forskrifter overholdes, mener jeg er at stille for store Fordringer. Der vil opnaas en langt bedre og mere fyldestgørende Ordning ved at samle det hele paa eet Sted, og den Ulempe, det vil være at skrive til Centralregisteret og sætte et Frimærke paa Brevet, naar man vil have en Meddelelse om et Aktieselskab, vil være overmaade ringe, langt mindre end ved at skulle skrive til Steder hele Landet over.